

JEROEN EN MIEKE VERLOREN DRIE JAAR GELEDEN HUN ZOONTJE JEROM

“Mijn baas en collega's waren een deel van ons vangnet”

BRUSSEL ■ Vandaag is het Wereldlichtjesdag. Om 19 uur steken mensen over de hele wereld kaarsjes aan ter nagedachtenis van overleden kinderen. “Een goed initiatief als erkenning van ons verdriet”, vertellen Jeroen en Mieke die hun zoontje Jerom drie jaar geleden verloren.

DOOR MIEKE VERCRUIJSSE

Op Wereldlichtjesdag wordt de wereld even letterlijk wat lichter voor mensen die afscheid moesten nemen van een kind. Zo ook voor Jeroen Vanthournout en Mieke Bonjé. Het koppel verloor hun eerste zoontje Jerom op 8 augustus 2016, één week na zijn eerste verjaardag. “Jerom was een gezonde baby, maar eind mei ging ik hem halen bij de onthaalmoeder en stond zijn hoofdje wat scheef. Hij was verzwakt en een infuus in het ziekenhuis bracht hem niet terug op krachten. Een scan gaf het verdict dat er een tumor van zo'n 5 centimeter groot in zijn hoofdje zat. Een zeer delicate operatie kon 95% van de tumor wegnemen, maar helaas groeide die al na enkele weken volledig terug”, vertelt papa Jeroen.

ENORM VEEL LIEFDE

Jerom toonde zich tijdens de ziekenhuisperiode een sterke kerel die goed recupereerde. Toen er geen behandeling meer mogelijk bleek, stonden de ouders er op om Jerom thuis te verzorgen. “We konden een beroep doen op de fantastische diensten van Koester van het Kinderkankerfonds. Zij stonden ons bij in alles wat wij nodig hadden om in de thuis situatie te kunnen blijven. We hebben nog tien dagen comfortabel met Jerom thuis kunnen vertoeven, waar hij in onze armen gestorven is, omringd door enorm veel liefde.”

Het koppel kon gelukkig rekenen op veel begrip van naasten en collega's. “Mieke was net een bijkomende studie gestart, maar ik werkte al bij mijn huidige werkgever. Mijn baas en collega's waren zeer begripvol, zowel voor als na het overlijden van Jerom. Ze waren een deel van ons vangnet. We kregen tijdens Jeroms ziekte als boodschap dat onze enige plaats op dat moment bij onze zoon was. Nadien kreeg ik alle tijd van mijn baas. Ik heb na het rouwverlof ziekteverlof genomen. Samen met mijn baas besprak ik nu en dan de situatie en in november ben ik begonnen met enkele dagen te gaan werken, vanaf januari ging ik terug fulltime aan de slag”, vertelt Jeroen.

▶ Jeroen Vanthournout, Jerom en Mieke Bonjé: “We hebben nog tien dagen comfortabel met Jerom thuis kunnen vertoeven, waar hij in onze armen gestorven is, omringd door enorm veel liefde.” (foto Emilie Bonjé)

“Jerom was verzwakt. Een scan gaf het verdict: een tumor van zo'n vijf centimeter groot in zijn hoofdje.”

HUMANER PERSONEELSBELEID

Hoe hij staat tegenover rouwverlof? “Eigenlijk kan het je op zo'n moment gestolen worden op welke manier je juist thuis kan blijven. Je bent niet in staat om te werken, dus is het volgens mij begrijpelijk dat een dokter je ziekteverlof voorschrijft. Maar ik heb ook al verhalen gehoord van mensen die zich telkens opnieuw moeten gaan verantwoorden tegenover de werkgever of zelfs arbeidsgeneesheer en dat

moet hard zijn. Mijn betrokkenheid tegenover mijn werkgever is nog groter geworden door de steun die ik kreeg in deze moeilijke momenten. Als die steun er niet is, dan denk ik dat je op termijn ander werk zoekt bij een werkgever met een humaner personeelsbeleid”, besluit hij.

SCHRIJNENDE GETUIGENISSEN

Dat een kind verliezen ook een grote impact heeft op het professionele leven, beseft Nils van Uffelen pas ten volle toen hij zelf zijn 16-jarige dochter Charlotte verloor aan een hartstilstand. “Ik was toen bedrijfsleider en heb na Charlottes dood besloten om iets totaal anders te doen en zingeving te zoeken in mijn werk.” Als bedrijfsleider werd hij twee keer geconfronteerd met een werknemer die een kind verloor. “Uiteraard vroeg ik aan alle collega's om die persoon goed op te vangen, maar verder ging dit niet. En na enkele weken ging ik ook weer over naar de orde van de dag ... Ge-

“Mijn betrokkenheid tegenover mijn werkgever is nog groter geworden door de steun.”

woon omdat ik niet wist hoe hier mee om te gaan”, vertelt hij. Nils bracht samen met enkele lotgenoten en psychologe An Hooghe het boek ‘Anders Nabij’ uit. Het boek week heel wat schrijnende getuigenissen los bij lezers. “Zo vertelde iemand, die zijn dochter verloor door zelfdoding, dat diens chef na drie dagen al een sms stuurde om langs te komen om het werk te bespreken”, aldus Nils.

Roep om extra rouwdagen blijft

De Gezinsbond ijvert al sinds 2015 voor een uitbreiding van het rouwverlof na overlijden van een inwonende partner of kind. Momenteel hebben werknemers recht op drie dagen; voor wie bij de overheid werkt, is dit vier dagen. “Dat is voor veel nabestaanden zelfs te weinig om de praktische en administratieve zaken te regelen. In de huidige praktijk zijn ze voor extra dagen afhankelijk van het ziektebriefje of van de welwillendheid van hun werkgever”, vertelt Lutgard Vrints van de Gezinsbond. De vereniging pleit ervoor om de bestaande drie dagen te koppelen aan zeven dagen omstandigheidskrediet op kosten van de RVA, vrij op te nemen in de drie jaar na het overlijden. “Op onze vraag werd helaas nog niet ingegaan, dus blijft ze overeind”, voegt ze er aan toe.

Re-integratie op het werk

Rouwspecialist Manu Keirse steunt de vraag van De Gezinsbond. “In 2000 heb ik, als kabinetschef van de minister van Volksgezondheid, het eerste wetsvoorstel om het rouwverlof uit te breiden, helpen schrijven. Mensen moeten zelf kunnen kiezen wanneer ze het nodig vinden een dag te nemen. Neem nu een moeder die moet gaan werken de dag dat haar dochter twee jaar overleden is...” De rouwspecialist is echter geen voorstander van een zeer lang rouwverlof. Hij vindt het belangrijker in te zetten op re-integratie in het gewone leven en dus ook op de werkvloer. “Het loopt helaas vaak al fout op de eerste werkdag”, besluit hij.